

Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, κατά τον προσδιορισμό της πιθανότητας συνέχισης της ζημίας, παρέβη τα άρθρα 3, παράγραφοι 1, 2 και 5, και 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και εκτίμησε προδήλως εσφαλμένα τα πραγματικά περιστατικά. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο εσφαλμένως έκρινε ότι υφίσταται πιθανότητα συνέχισης της ζημίας ελλείψει της επιβολής μέτρων στηριζόμενο στη διαπίστωση ότι, κατά τη διάρκεια της περιόδου έρευνας επανεξέτασης ("RIP"), η ζημία στην βιομηχανία της ΕΕ συνεχίζεται, όπως προκύπτει από τα μακροοικονομικά στοιχεία τα οποία περιλάμβαναν τα στοιχεία παραγωγών οι οποίοι δεν εντάσσονται στη βιομηχανία της ΕΕ και από μη επαληθευμένα στοιχεία. Επιπροσθέτως, οι μικροοικονομικοί δείκτες αξιολογήθηκαν με βάση στοιχεία μη αντιπροσωπευτικού δείγματος παραγωγών της ΕΕ.

Πέμπτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, τηρώντας εμπιστευτικότητα όσον αφορά την ταυτότητα των καταγγελλόντων παραγωγών της ΕΕ, παρέβη το άρθρο 19, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας καθόσον τήρησε εμπιστευτικότητα χωρίς να υπάρχει λόγος και χωρίς να εξετάσει προσεκτικά το οικείο αίτημα.

Έκτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά τον προσδιορισμό του συστήματος των κωδικών ελέγχου προϊόντος («PCN») για την ταξινόμηση του προϊόντος περί του οποίου πρόκειται, το Συμβούλιο παρέβη τα άρθρα 2, παράγραφος 10, και 3, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και παραβίασε την αρχή της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το σύστημα PCN που χρησιμοποιήθηκε και η νέα ταξινόμηση ορισμένων κατηγοριών υποδημάτων διαρκούσης της έρευνας δεν επέτρεψε τη δίκαιη σύγκριση μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας. Επιπροσθέτως, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το σύστημα αυτό δεν επέτρεψε την αντικειμενική εξέταση τόσο του όγκου των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και της επίδρασης τους στις τιμές των ομοειδών προϊόντων στην εγχώρια αγορά, όσο και των συνεπειών των εισαγωγών αυτών για τους εγχώριους παραγωγούς τέτοιων προϊόντων. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επίσης, ότι το Συμβούλιο δεν εξέτασε προσεκτικά και αμερόληπτα όλα τα συναφή στοιχεία και τους δέοντως αιτιολογημένους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας περί της ανάγκης μεταβολής του συστήματος PCN.

Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, κατά την επιλογή της ανάλογης χώρας, παραβίασε την αρχή της επιμέλειας και της χρηστής διοικήσεως, εκτίμησε προδήλως εσφαλμένα τα πραγματικά περιστατικά και παρέβη το άρθρο 2, παράγραφος 7, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε σοβαρές διαδικαστικές πλημμέλειες κατά την επιλογή της Βραζιλίας ως ανάλογης χώρας, καθόσον η επιλογή αυτή, εν προκειμένω, δεν έγινε κατά τρόπο προσήκοντα και εύλογο.

Αγωγή της 16ης Μαρτίου 2010 — Μ κατά ΕΜΕΑ

(Υπόθεση T-136/10)

(2010/C 148/63)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ενάγων: Μ (εκπρόσωποι: C. Thomann, Barrister και I. Khawaja, Solicitor)

Εναγόμενος: Ευρωπαϊκός Οργανισμός Φαρμάκων (ΕΜΕΑ)

Αιτήματα του ενάγοντος

Ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να επιδικάσει αποζημίωση κατά το άρθρο 340 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΣΛΕΕ) προς αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη ο ενάγων συνεπεία των παραβάσεων που διαπράχθηκαν, της οποίας το ποσό θα καθορισθεί από το Γενικό Δικαστήριο, ή να υποχρεώσει τον εναγόμενο να καταβάλει οποιαδήποτε άλλα ποσά κρίνει προσήκοντα το Γενικό Δικαστήριο·
- να υποχρεώσει τον εναγόμενο να καταβάλει τόκους επί των οφειλομένων ποσών με επιτόκιο ισοδύναμο με εκείνο που εφαρμόζεται σύμφωνα με το άρθρο 35Α του Supreme Court Act του 1981 (νόμου ισχύοντος στο Ηνωμένο Βασίλειο σχετικά με το Ανώτατο Δικαστήριο), ή να υποχρεώσει τον εναγόμενο να καταβάλει οποιοδήποτε άλλο ποσό κρίνει προσήκοντο το Γενικό Δικαστήριο·
- να καταδικάσει τον εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα και
- να διατάξει τη λήψη οποιοδήποτε πρόσθετου μέτρου κρίνει προσήκον.

(¹) ΕΕ 2009, L 352, σ. 1

(²) Κανονισμός (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1)

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Στην υπό κρίση υπόθεση, ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να του επιδικάσει αποζημίωση κατά το άρθρο 340 ΣΛΕΕ προς αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη συνεπεία ατυχήματος στον χώρο εργασίας. Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη σωματική βλάβη εξαιτίας των εκ μέρους του εναγομένου παραβάσεων των υποχρεώσεων που υπείχε έναντι του ενάγοντος ως υπαλλήλου του.

Ο ενάγων στηρίζεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 6, παράγραφος 3, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ ⁽¹⁾, στο άρθρο 15 του παραρτήματος Ι της οδηγίας 89/654/ΕΟΚ ⁽²⁾ του Συμβουλίου και στο άρθρο 3 της οδηγίας 89/655/ΕΟΚ ⁽³⁾ σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας στον χώρο εργασίας.

Η εκ μέρους του εναγομένου παράλειψη συμμορφώσεως προς τις σχετικές με την υγεία και την ασφάλεια υποχρεώσεις του όσον αφορά την αξιολόγηση και τη μείωση του κινδύνου, την καταλληλότητα του παρεχόμενου εξοπλισμού και την ύπαρξη ανοικτών χώρων εντός του τόπου εργασίας συνιστά παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει ο εναγόμενος από τον ισχύοντα στο Ηνωμένο Βασίλειο νόμο περί προστασίας της υγείας και της ασφάλειας (Health and Safety Law), καθώς και του γενικού καθήκοντος αρωγής που υπέχει ο εναγόμενος. Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη σωματική βλάβη, οικονομική ζημία και ηθική βλάβη συνεπεία των προαναφερθεισών παραβάσεων και διατείνεται ότι δικαιούται να λάβει σχετική αποζημίωση.

⁽¹⁾ Οδηγία 89/391/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 1989, σχετικά με την εφαρμογή μέτρων για την προώθηση της βελτίωσης της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων κατά την εργασία (ΕΕ 1989 L 183, σ. 1).

⁽²⁾ Οδηγία 89/654/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 1989, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας στους χώρους εργασίας (πρώτη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ 1989 L 393, σ. 1).

⁽³⁾ Οδηγία 89/655/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 1989, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας για τη χρησιμοποίηση εξοπλισμού εργασίας από τους εργαζομένους κατά την εργασία τους (δεύτερη ειδική οδηγία κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/391/ΕΟΚ) (ΕΕ 1989 L 393, σ. 13).

Προσφυγή της 17ης Μαρτίου 2010 — CBI κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-137/10)

(2010/C 148/64)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Coordination bruxelloise d'Institutions sociales et de santé (CBI) (Βρυξέλλες, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: D. Waelbroeck, δικηγόρος, και D. Slater, solicitor)

Καθής: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την από 28 Οκτωβρίου 2009 απόφαση της καθής, με την οποία κρίνονται συμβατές με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ οι παράνομες κρατικές ενισχύσεις που χορήγησε το Βέλγιο σε ορισμένα δημόσια νοσοκομεία της Περιφέρειας Bruxelles-Capitale και με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία της προσφεύγουσας·

— να καταδικάσει την καθή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της από 28 Οκτωβρίου 2009 αποφάσεως C(2009) 8120 τελικό COR της Επιτροπής, με την οποία κρίνεται συμβατό με την κοινή αγορά το σύνολο των χρηματοδοτήσεων που χορηγήθηκαν από τις βελγικές αρχές υπέρ των δημόσιων νοσοκομείων του δικτύου IRIS της Περιφέρειας Bruxelles-Capitale, ως αντιστάθμισμα των νοσοκομειακών και μη νοσοκομειακών υπηρεσιών γενικού οικονομικού συμφέροντος (SIEG) [Κρατική ενίσχυση NN 54/2009 (πρώην-CP 244/2005)].

Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η απόφαση της Επιτροπής πάσχει πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή, τουλάχιστον, είναι ελάχιστα αιτιολογημένη.

Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι δεν υπήρχε καμία ανάγκη να εξετασθεί η αποδοτικότητα του αποδέκτη των ενισχύσεων, παραδείγματος χάρη, συγκρίνοντας τον με «μεσαία επιχείρηση, με χρηστή διαχείριση και κατάλληλο εξοπλισμό», κατά την εξέταση κρατικής ενισχύσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ, δίνει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να καλύπτουν όλα τα έξοδα της επιφορτισμένης με αποστολή δημόσιας υπηρεσίας επιχειρήσεως, όσο εξωφρενικά και δυσανάλογα και να είναι, και πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, για να αποφευχθεί κάθε στρέβλωση του ανταγωνισμού στην αγορά, το αντιστάθμισμα για την εκτέλεση της αποστολής δημόσιας υπηρεσίας πρέπει να περιορίζεται σε αυτό που είναι αυστηρώς αναγκαίο σε σύγκριση με τα έξοδα μιας αποδοτικής επιχειρήσεως, όπερ δεν συνέβη εν προκειμένω.